

A kezek prédikációja

Időpont: 1968. október 20. Szentháromság ünnepe utáni 19. vasárnap.

Helyszín: Győr – Nádorváros

Alapige: ApCsel 20,32–35

És most, atyámfiai, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége ígéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt. Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni.

A magyar ember, ha beszél, közben rendszerint gesztikulál. Fölmerül az ember lelkében a kérdés, vajon amikor Pál, aki annyit prédikált, beszélt az életben, beszéd közben vajon gesztikulált-e? A keleti ember, ha csak erre nézünk, nem felelhet másképpen, csak úgy, hogy igen. Pál apostol is keleti ember volt ebben a tekintetben is. És mégis ezen a származáson túlmenően azt kell állítanom, hogy a Pál típusú emberek, ahogyan mi őt az ő beszédeiből, a Bibliából megismertük, nem igen szoktak gesztikulálni. A Bibliában fennmaradt beszédei inkább fejtegetések, mint szónoklatok. A gesztikuláló emberek pedig inkább szónokolnak, mint fejtegetnek.

Az efezusi vénekhez szóló beszédéből a mai napra kijelölt szent íge ezzel ellentétes álláspontot foglal el. Azt olvassuk ebben a szakaszban, hogy ő itt ezekről a kezekekről beszél. És amikor az ember ezekről a kezekekről beszél, akkor mindig megmutatja a kezeit, tehát gesztikulál.

Az efezusi vénekhez intézett beszédében volt egy rész, amikor Pál apostol különösen rámutat, megmutatja a kezét, és ez Pálnál nem önkéntelen mozdulat. Igen sok ember van, aki beszéd közben folytonosan gesztikulál és maga sem veszi észre, hogy mennyire pótolja, illusztrálja azt a kezeivel, amit mondani akar. Ez a gesztikulálás Pálnál nem önkéntelen mozdulat, szónoki kiszámítottság, hanem prédikáció. Pál keze prédikál. Nem csak ezen, az egy helyen. ApCsel 19,11 vers szerint azt olvassuk: Nem közönséges csodákat cselekszik Isten Pál keze által.

A Pál keze tehát Isten munkaeszköze. Prédikáló kéz. Vajon, testvérem, miről prédikál Pál apostol, amikor a kezével gesztikulál? Nem lehet végigmenni a Bibliában Pál apostol minden beszédén, de mégis az itt jelenlévő szentírási szakasz is elég ahhoz, hogy figyelmeztessen a lényeges dolgokra, amelyek Pál imádkozó kezével összefüggnek.

Azzal kezdi az apostol a mai szentírási szakaszt: „És most, atyámfiai, ajánllak titeket az Istennek és az Ő kegyelmessége ígéjének, aki felépíthet és adhat nektek örökséget minden szentek közt.” Amikor Pál apostol ezt a mondatot leírja, akkor ő imádkozik. Pál keze tehát imádságra kulcsolódik, keze imádkozó kéz, és nem kéztördelő kéz. Pedig azok a dolgok, amelyek reá várnak, és előtte vannak, azok nehéz dolgok. A 32. versben azt írja: „Senkinek ezüstjét vagy aranyát vagy ruháját nem kívántam”. Ebben az egyszerű mondatban benne van

valami, amit Pál önmagáról mond, hogy az ő életében nehéz dolgok várnak reá. Fogság és nyomorúság. Pál megtanulta, és most az efezusi gyülekezetet is emlékezteti rá, hogy ebben a tekintetben is az ő követői legyenek.

Mit csinált Pál a fogság és a nyomorúság idején? Nem esett kétségbe, hanem imádságra kulcsolta a kezét. Imádkozik, de nem önmagáért, hanem gyülekezetéért.

Mintha csak azt mondaná ebben a mondatban a hallgatónak: Én elmegyek, de veletek marad az Isten, aki tudott építeni titeket Pál által, de aki tud titeket építeni Pál nélkül is. Engem nem láttok többé, de körülöttetek fog lebegni az én imádságom. Azt megakadályozhatják az én ellenségeim, hogy nektek szóljak Istenről, de ahhoz nincsen hatalmuk, hogy megakadályozzák azt, hogy Istennek beszéljek rólatok. Összekulcsolt keze értünk imádkozó kéz.

Mondd meg, testvérem, vajon szoktál-e te imádkozni a mi gyülekezetünkért? Végigjártad-e lélekedben istentisztelet előtt, akiket itt szoktál látni a templomban, és imádkoztál-e értük és a gyülekezetért, annak előljáróiért és igehirdetőjéért, hogy tudja igazán és tisztán hirdetni Isten beszédét? Vajon tudtál-e imádkozni ezért az istentiszteletért, vagy te is csak bírálni tudod az istentiszteletet, mint nagyon sokan veled együtt? Szoktál-e imádkozni az igehirdetőért, az igehirdetésért, hogy az ige legyen mindig mindenben fontos!? Testvérem, Pál apostol keze nekünk arról prédikál, hogy az ő keze imádkozó kéz volt, és ezért az én kezem is imádkozó kéz kell, hogy legyen.

Pál keze azonban ebben az önvallomásban nemcsak mint imádkozó kéz mutatkozik be, hanem úgy mondja, hogy dolgozó kéz az ő keze. A 33-34. versben azt mondja: „*Senkinek ezüstjét vagy aranyát vagy ruháját meg nem kívántam, Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak*”. Vajon milyen lehetett Pál apostol keze? Az ember azt gondolná a beszédei után, hogy a keze kifinomult, művelt kéz. Egy intelligens embernek a keze. Nem az értelmiségi ember puhult keze, hanem Pál hangsúlyozza azt, meg is mutatja annak az igazolására a kezét, hogy az ő keze munkás kéz, kérges tenyerű, rücskös ujjú munkás férfikéz. Dolgozó kéz. Annak a kornak szokása szerint minden vándorrabbinak volt valami megélhetését biztosító foglalkozása. Pál apostol sátrakat készített, és ez nem volt könnyű munka, mert ponyvából, kemény, durva ponyvából készítették. Őnála nem csupán biztonsági szerep volt ez a sátoripar, hanem ő maga is beszél arról, hogy ő kőműves, tehát dolgozó ember volt. Tű volt a kezében, amelyet csak akkor tett le, amikor helyette az írástekerceszt vette kezébe.

Jézus Krisztus is dolgozó kézzel rendelkezett. Nem úgynevezett intelligens keze volt neki, ácsiparos keze volt. Inas kéz és kérges tenyér. És ebben és ezzel örökre megmutatta, hogy Isten igaz gyermekei nem kerülték a munkát, és keresték a pihenést, hanem keresték a munkát, és kerülték a pihenést. Pál apostol nem bírja a tétlenséget. Jézus is előtte járt ezen az úton. Pál kereste a munkaalkalmakat, még a börtönben is prédikált. Vajon az én kezem szereti-e a munkát? Két dolgon könnyen le lehet mérni. Kérdezd meg magadtól, nincsen-e olyan munka az életedben, amelyet szégyellsz? Vizsgáld meg magadat, nem esik-e jobban a pihenés, mint a munka? Dolgozó kéznek ismerik-e a te kezedet abban a világban, amelyben élsz, és abban a közösségben, amelyben te dolgozol, mert aki dolgozik, az szolgál.

Pál keze szolgáló kéz is volt. Ha nem is olvasunk róla egyebet, és nem is gondolunk másra életében, akkor is tudnunk kell, hogy a 35. vers tanúsága szerint: „*Magatok tudjátok – írja –, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak.*” Adni kell

elsősorban, és nem venni. Pedig joga lett volna hozzá, hogy vegyen. Kínálták neki, alkalma is lett volna hozzá, hogy vegyen. Munkatársai szívesen vették volna át tőle a munkát, hogy idejével, beszédével hirdesse az evangéliumot. Hallgatói örömmel osztották volna meg utolsó falatjukat is azért, hogy ő lelki eledelt adhasson nekik. De ő nem venni akar, hanem adni. Amit csinál, nem pénzért csinálja, hanem ingyen. Miért? Egyszerű a válasz. Így látta Istentől, és így látta Krisztustól. Isten mindig csak ad, és sohasem vesz. Adni, adni, mindig csak adni, ez a krisztusi indulat lakozott benne. Egyszer olvassuk a Bibliában, hogy Jézus is megmutatta a kezét, megmutatta feltámadása előtt és feltámadása után is. Feltámadása előtt durva, munkás kéz és bütykös ujjak. Ilyen volt a Pál apostol keze is, a legintelligensebb tanítvány keze. Amikor feltámadása után Jézus megmutatja a kezét, az a kéz átszegezett kéz volt. Pál mindig Jézus két, értünk dolgozott, átszegezett kezével dicsekedett egyedül, mint ami az Isten ajándéka számunkra. A váltságról akar beszélni. Isten ajándékaról prédikált, egyszülött Fiáról, és ajándékba adott kegyelméről. Vajon miről prédikál az én kezem? Vajon miről prédikál a te kezed? Arról prédikál, amiről a Jézus keze, meg Pál keze prédikált? Arról prédikál, hogy jó az Isten, és szeret bennünket, és megad nekünk mindent, ami a mi életünk fenntartásához szükséges?

Ó, bárcsak ez a világ a mi kezünkről is azt olvasná le, amit Pál apostol kezéről leolvasott. Munkás kéz, agyondolgozott, agyonstrapált kéz, szerető kéz. Testvérem, én nem tudom, hogy te mennyit látsz az életben Isten kezének jóságából, de azt az egyet tudom, hogyha a ráncokat és mindazokat a görcsöket amelyek Jézus kezét körülvették, amíg értünk dolgozott, világosan látnánk, és mögötte világosan látnánk azt, amit ezzel akar prédikálni, akkor Pál apostol kezére nézve az ő kezét látnánk, és az ő kezét magasztalnánk örökkön-örökké. Testvéreim, Isten nem azért követeli mitőlünk, hogy becsüljük meg az ő Fiának a kezét, hogy nagy legyen előttünk az ő érettünk való munkája, hanem azért, mert a kezet sokszor szidjuk. Úgy teszünk, mint azok, akik keresztre feszítették. Tétlenségre kényszerítjük és leszögezzük az ő áldott két kezét.

Testvérem, szabadítsd fel a te életedben a Jézus megkötözött két kezét, és meglátod, hogy ami után vágyakozol, amit nélkülözöl, amikor szenvedsz, minden megoldódik, ha Jézusnak szabad kezet engedsz az életedben.

Ámen